

en ell s'hagi omittit l'Actiu que tenia l'Ajuntament en aquella data, perquè es de creurer que alguna cosa tindria a cobrar l'Ajuntament en 31 de Desembre del 1917.

Nosaltres que en qüestió de comptes creiem que no s'hi deuen barrejar partidismes i perjudicis, perquè els números sempre son números, havem de manifestar estranyesa i si es vol recel de la forma com s'ha presentat el tal nomenat estat.

Nosaltres, i amb nosaltres molts granollerins, trobarem molt inesplicable que al entrar el Sr. Torras a l'Alcaldia en 1916 no publicués un estat de com trobà la situació econòmica, lo que li hauria franqueixat el camí per a demostrar la seva gestió de 1916 i 1917; com també trobem molt duptos que al fer l'estat de que tant se parla no s'hagi separat la administració del 1914, 1915 de la del 1916 i 1917 per a que cada un respongués de la seva gestió.

No ens espliquem tampoc perquè en lloc d'un estat s'ha fet sols una llista de deutes sens detallarlos, sens fer constar l'actiu o siga lo que debía cobrar l'Ajuntament, perquè no es un verdader estat no figuranhi lo que es té a cobrar, pero sols lo que es factible de cobrar, lo que es segur que entrarà en caixa, no el còmput de partides fallides que té l'Ajuntament.

Amb mes cura i detall en la enumeració dels deutes posantlos hi tots, i d'una forma que el qu'és acreedor del Ajuntament, sens mes que veurer la relació pogues cerciorarse de si hi era o no el seu compte, i per altra part amb la relació també del que te a cobrar de vritat, lo que han de esser diners en caixa, es com deu presentar-se un estat, i encar per a mes garantia dels ajuntaments passats, posant els atrassos per anys i no tots englobats; aixis en com deuria esser la exposició clara i sincera de la situació econòmica d'un Ajuntament. Lo que s'ha fet are sembla fet amb por, no gosant a parlar clar, fent sols una nota

dels deutes per a sortir del pas, i dient encare, que si'ls l'impugnan farán, diran i demostrarán. Si tenen quelcom d'amagat han fet mal en no dirho, que ho digan i si es que tan be ho han fet els alabarem sens reserva. Pero molt temem que no será aixis; si fos ja ho haurian dit en l'estat, ja que amb números no s'hi pot jugar, perquè per a ferlos dir un dia lo contrari d'un altre hi ha molts treballs. Els números no s'hi prestan, tenen massa consciencia i dos i dos sempre faran quatre, aquí i a tot arreu.

En resum, que lo presentat es una llista de deutes i no un estat; llista no prou detallada i que donantla per bona, que es molt dir confessa un deute de 209.162'21 ptes. de les que deduides les 112,678'66 que hi havia segons l'inspecció gubernativa en 1913 resultaria un atrás de 96,483'55 ptes. en els quatre anys últims.

¿Que diuen que no es vritat?

Havem repassat la resta i la trovem bé.

¿Que les dades de que partim no son certes?

L'una ens l'ha dada la memoria de la inspecció del 1914 l'altre l'Alcaldia actual.

Nosaltres per are no en tenim d'altres, i agraïrem als que les tinguin que ens les donin pero amb números, ja que els números sols se combaten amb números.

DOCTOR N. FUSTER

METJE-CIRURGIÀ

Tuberculosis - Infancia

De 3 a 4, dies feiners. Ronda Universitat, 12, 1.ª 1ª.

BARCELONA

Per a creurerho d'interés per a nostra causa copiem de *La Veu de Catalunya* del dia 13.

Qüestió sagrada

Ans d'ahir tarda, quan durava encara la sessió del Consell de la Mancomunitat, el seu President, senyor Puig i Catafalch, va rebre els periodistes, i entre altres noves els va manifestar que la Direcció de

Correus i Telégrafs havia indicat que els llistins de teléfans de la Mancomunitat havien d'ésser escrits en castellà, i que sobre aquest punt s'havia fet l'oportuna reclamació al ministre de la Governació, perquè la Mancomunitat s'ha d'entendre directament amb el ministre i no amb el director general. I afegí que, tant pel fet de que la qüestió de la llengua és per a nosaltres una qüestió sagrada, com també perquè l'imprimir en català una llista de noms propis no pot ser causa de que ningú deixi d'entendre-la, el conseller senyor Ullé ha entregat al ministre la corresponent reclamació.

* *

No cal ponderar la gravetat d'aquestes manifestacions.

La qüestió de la llengua es, com ha dit molt bé el President de la Mancomunitat, una QUESTIO SAGRADA. Tot el plet nacionalista, per tal com és una reivindicació de dret natural, pot qualificar-se de sagrat, però el dret i l'obligació d'usar de defensar i de dignificar la pròpia llengua, n'és el caire més sensible. Per amor a la nostra llengua renunciarem a tots els altres guanys, amb cap altre cosa humana la baratariem, amb ella ens sentim forts i plens de raó i seriem gosats de vindicar-la si calgués, davant les potestats mes altres.

* *

No s'hi valdria empètir l'actual incident al·legant que no val la pena de discutir i d'entaular batalla per si ha de ser en castellà o en català un simple llistí que al capdaval, per ser-ho de noms propis, seria en tot cas entenedor... Com més íntim sigui el detall, més vexaria l'obstinació de vedarnos el dret d'usar la nostra llengua.

Respecte d'ella no hi caben distincions ni diferències quantitatives, és un problema d'ordre espiritual, i per tant, indivisible.

I tan indivisible com aquest problema, ho es l'adhesió i la decisió de la gent catalana per sostenir les prerrogatives nacionals de la nostra parla.

Perquè es una qüestió sagrada, fonamental, de tot Catalunya, podem dir que darrera el Concell de la Mancomunitat hi són tots els catalans, a l'aguait.